

CSOBÁNKA ZSUZSA

Muskátli

Aztán megettem a két puhuló sárgabarackot, vágtam egy szelet sárgadinnyét is. Az jár napok óta a fejemben, amit nekem mondott, hogy van, akit rövid ideig szeret az ember, és hogy az nagyjából bárki lehet. Kis ideig szeretni bárkit lehet, majdnem mindenkit, így mondta. És van az, akit hosszan, egy életen át. Azt óvja, védi, és meg akarja osztani vele a fontos dolgokat és a hétköznapiakat is. Muterkát hazavinni csak csúsztatott zseb lehet. Gondosan hajtott boríték, ahogy költözni fog, már bizsereg bennem valami, holott annyi mindennel vagyok tele, hogy tökéletesen üres vagyok miatta. Balatonon főleg a fákra figyeltem, ők kezdtek kiüríteni, néztem a nyírfákat, tökéletes női bőrfelület a törzsük. Megosztani a fontosakat és a hétköznapiakat is. Utána majd egy napon véget ér az élet, addig viszont óvja és védi, mert van, akit hosszan szeret, a többiről meg minek beszélne, se nem fontos, se nem hétköznapi. Azok az idők csak telni tudnak, rövidek és alanytalanok.

Meg kellene írni azt is, amit a szerelemről tanulok, ahogy visszahúzódik, mint a teknős a páncélba, és elpihen kicsit, onnan leskelődik. Leírhatatlan az orr dőlésszöge, és nem azért, mintha elszámoltam volna magam. Vissza-visszaböffen a barack és a dinnye íze, két lámpa ég a lakásban, az egyik alatt az orr alszik, a másik mögöttem világít, gyúrt papír. Este lemostam a szemfestéket, megint óvatlan voltam, belekerült a szemembe, sokáig zárva kellett tartani, és még úgy is szúrta, csípte a festék. Pedig fontosat láttam: láttam döntéseket és láttam azt is, hogy nincs ígéret és nincs számonkérés, minden, ami vagyok, most születik meg, abban a bolond tudatban, hogy van, mióta a világ világ. Nézem az arcot, ahogy alszik, nézem a sebhelyeket, most így döntöttem. Nagymama érezhetett így, ahogy meggyújtotta azt a szivart, hogy Nagypapát láthassa kicsit. Vajon melyik az, amit nem felejték majd el mindebből?

Kopog a billentyűzet, Mamára gondolok, rossz gyereke vagyok talán. Napok óta ott kellene lennem, ágy szélén ülni, fogni a kezét, de képtelen vagyok, mindebből csak a megkönnyebbülés és a bűntudat marad. Megyek a piacra, nézem a málnát, Mama kedvence, de talán csak Nagypapa miatt. És akkor arról beszélek, látod, ma végre érzem, hogy micsoda öröm a várakozás, hogyha majd az isten teremti, ha megengedjük magunknak, és teremtünk, én azt olyan nagyon tudom várni. A kis-jézus kutyafasza, József nem tud semmit, és Mária sem, semmit, olyan ez inkább, mint a keresztfa, térdre kényszerít majd, tudom, de nincs az az isten, hogy segítsenek.

A telken három fa van, most persze nem emlékszem, azt tudom, van, amelyik halott, és csak a borostyán tartja, látod, kiszívja belőle, és mégis élteti, és van a másik kettő, akik közül az egyik mintha páros lenne, erős szélben úgy dülöngél. A teraszról leskelődök, tudod, olyan furcsán el tudok itt csendesedni, mintha gyerekkoromban, orgonabokor mögé bújva hallgatnám Nagymamát, ahogy Már megint ez a bűdös szivar, ez fog a sírba vinni. A tonett háttal, Nagypapa mellkasa a támlának,

én meg azon gondolkodom, vajon milyen ember az, aki rendetlenül ül a széken, és a fejével himbálózik, milyen ember, akinek a szívét húzza le a föld, és azt kell támasztani, de nem görnyed, kiássa bottal a földön heverő újságból a híreket, legalábbis mindenki ezt hiszi a családban, de én tudom, mert az orgona nem hazudik, Nagypapa egy sort se olvasott, Nagypapa Nagymamát leste a székről, ahogy dühösen elcsattog, mert Ezt látja a gyerek, és ez fog a sírba vinni, és Nagymama már rég sehol, de Nagypapa csak mered, tartja a támla a szívét, a háta görnyed, de mintha az arca is, ahogy nézi a port, az egyre apróbb szemeket, amik csillognak, Nagymama úgy kavarta föl.

Évtizedekkel korábban sem állt föl, amikor a kocsmába lélekszakadva szaladt utána Fülöp bácsi, és kajabált, János bátyám, hagyja már abba, mindjárt szül a feleséged, mire ő meg se rezzent, Nem látod, partyba vagyok? Majd amikor elnyerte a kocsmáros összes apróját, visszafordította a széket, mert rendnek kell lenni, lehörpintette a fröccsöt, megtörülte a jobb kézfejjével a bajuszát, így képzelem, akkoriban bajusza is volt, és kikacsintott az orgonabokorra, mielőtt Nagymamához, a házba lépett. Ugyanúgy mered a csatakos asszonyra és a gyerekekre, ugyanúgy csillogott a por Nagymama homlokán és apám lilaszutykos testén, ahogy amikor az orgona mögül láttam, az apró szemeit.

Fülöp bácsi azt mondta, tartom, a jegenyék alól kiszólt Tata is, hogy Van egy húszam, mire Tata: Fedák Sári, ez már végképp sehogy sem illett az öregek fingóversenyébe, mire a bácsi Taliga kerék, mire Tata azt mondta, nem játszik, mert síkos a pálya. Amikor Fülöp bácsi kiment a műhelybe, délben a tiszta forgács közül bújt ki, mint rendesen, legalábbis a felesége így képzelte egészen addig, míg át nem jött hozzánk a kezét tördelve, hogy Hiába kiabáltam, hordod be magad a konyhába, csak nem jön ebédelni, és a Fülöp bácsi felesége onnan sejtette, hogy baj van, Baj van, állt ott, és a kezét tördelte, Nagypapa meg átballagott, lassú volt, mint Nagymama után a csillogó porszemek sosem, engem nem engedtek az eszterga alá, a kék kötény alá belesnem sem volt szabad többet, Nagypapa csak annyit mondott, Ő is elment.

A teraszon szárad a muskátli, egy hete lecsipkedtem a borsszáraz szirmokat, és Nagypapa jutott eszembe, hogy késő nyáron a körtét késsel szeletelte, és hogy Mama miatta szereti a málnát, pedig Nagypapa a tonettszéken ült, és potyogott a könnye, akkor életemben először megijedtem tőle, hogy már sosem látom Nagypapát, ahogy Mamát sem, ha holnap elémegek a kórházba, lehet bármilyen korai az indulás és gyors a vonat, a gyerekekre vajon csak kővé dermedve tudnak-e válaszolni a szülők, és a nagyszülők le tudják-e róni ezeket a bűnöket, és láttam megint Nagypapát a tonetten, a muskátli előtt, De miért sírsz, Tata, kérdezem, mert most meg kell kérdezni, vagy különben az életbe se leszek többet gyerek, De a muskátli bűdös, nem, Tata, kérdezem, mert most meg kell kérdezni, vagy különben az életbe se sose, és erre csak annyit mond, artikulál, Figyelj, potyog a könnye, partyba vagyok, lenyeli, Minden virág gyönyörű, érted, minden virág az.

Nyílászárók

Muterkám, nem értenéd ezt az ajtódoggot. Marla csak annyit írt, Ne legyen ajtó, valóban elég hosszú kell legyen az élet, ha kell beszélhessünk is. Mert igazából ennyin múlt, jöttem az ügynökmúlta, mintha először, pedig mindig hízelgett a megkettőzött élet. Nem volt benne lelemény, a rokonok közt, később hiába mentegtettem, volt besúgó, és bár nincs rá bizonyíték, de ávós is. Nagypapa szeretőkre osztotta az életét, Dédapa mások életét boncolgatta. Tökélyre fejlesztette, hogyan kell megtörni a hallgatásba burkolózókat, és abban is a legjobb volt, hogy Déd-nagymama gyanúját sakkban tartsa. Persze a Dédi nem volt hülye, de ha elé állt volna, számon kérve a többnapos borostát és az idegen parfümszagokat, belátta, Nagypám sose tanulta volna el a többsávos életet, egy mederben vájkált volna, talán boldogabban és mélyebben, mint Nagymama mellett tette, de addigra már elhitette magával, hogy az élet ilyen, férfiember lévén törvény, hogy Nagymama mellől mindig elvágyjon. Arra gondolni sem mert, hogy talán az élete elhibázott döntések sorozata, vagy ami még rosszabb, képtelen dönteni, és képtelen bevallani magának azt is, hogy Nagymama mellett van, aki jobb emberré válhatna, tehát boldogtalanná tette őt is.

És, Muterka, ezzel takarózott Apám minden félrekúrás után cigarettázva, és te azt mondtad, ilyen az élet, végül csak megtöri a hallgatásba burkolózókat, a gyávákat és a férgeket is, és hálát adtál az istennek, hogy fiad született, hogy több gyereked nem fogant se Apámtól, se mástól. Az oldalági, korábban, illetve később születettekkel Apádat bünteti az élet, számon kéri, most ő tanulja meg hallgatni a nőket, és tanulja meg azt is, milyen, amikor már rég máshol lenne, másik nőben, de olyan szabad már sohasem lesz, mert mindig lesz két nő, akiben elkezdődött, majd véget ért az élet, mert minden mozdulatukkal arra figyelmeztetik, hogy van valahol egy férfi, vagy ami még rosszabb, vannak férfiak, akikre Apám férfiként büszke lenne, apaként viszont kettéroppantaná a gerincét.

Karin hisztijei és Anna némasága, szemében azzal a dühítő elvagyódással, nem volt új neked, Muterkám, felnőtt fejjel látom, az életnek van fintora, mert Apámat megkettőzte, úgy törte meg. Apám következő felesége, a lányok anyja, születés előtt és után még hónapokig undorodott mindentől, aminek köze van a testhez, amikor kivágták belőle Karint, ő sírt fel hamarabb, Anna a császár után rendes úton érkezett, de addigra Apám már újra hozzád járt minden hétfő délután és este, aztán lezuhanyozott a régi ház régi fürdőjében, szappan nélkül, gyanúba ne keveredjen. Csak olyankor láttam meztelennek, lemosta magáról Muterka koszáát, itt már hiába értelt volna azzal, negyven felé a férfiember magától is szaglik reggelente. Ilyenkor változtak meg az öltözködési szokásai, korábban mindig először a nadrágba bújt, és utána gombolta be az inget, hétfőnként szokott át arra, hogy az alsónemű után rögtön az ingért nyúljon, és kezdje akkurátusan begombolni, mintha az életben semmi fontos és végérvényes nem lenne néhány finoman gyűrt férfiingnél, amit Muterkám nagy gonddal vasalt ki évekkal ezelőtt vasárnap estéknként, míg a Híradót nézte, s míg Apám Karin anyjánál húzta fel a nadrágján a zipzárt.

carissimae

Legalább tíz fokot hűlt a levegő, mióta hajnalban kipattant az ágyból, hogy bezárja az ablakot, teraszajtót, legalább tíz fok, ami kiszippantotta a lakásból a függönyt, az meg hirtelen férfi lett, hívták, és ő ment utána. Van itt lendület és tudás, olvasta, Kell még szikárság és fókusz, ami kínból és sebből szívárogo, Rilke, amikor Rodinnél tölt időt titkárként, sértettség, Stockholm-szindróma, azt írta, szükségem lesz rá, aztán hova jutottunk, gondolta Marla. Már dühös sem vagyok. Szofka tudta az elejétől, a feleségek, ha érzékenyek és okosak, férfiember nem képes hazudni nekik, talán nem is akar, mint a megváltásra, úgy vár arra, hogy kiderüljön a titkos élete, ami, ha nem vigyáz, kettéroppantja. Megbocsáthatatlannak tűnik, hogy a legszebb napok ellenére burjánzik benne egy mocskos élet is, amit nem lehet nem élni, ahol hazudni lehet büntetlenül, mert Ha kell, a fák koronájáig lehozom neked, Marla, a csillagot is, csak lejjebb ne kérd, a középvonal alá ne kérd, ahol határokat építtek, amikor még minden olyan esetleges, és nem dönt el, hogy merre kellene mennem, tartsd magad ahhoz. Azon túl van a feleségem és a gyerekeim. Vagy inkább gyáva vagyok még elköteleződni, kimondani, hogy nem erre az életre vágytam, mert én pilótának születtem, a szárnyak minden nőnél előbbre valók.

És akkor jön a visszatérő álom, összezsengenek a férfiak szavai, Abban a buliban szörnyek üldöznek, a végén kijutok, de mindig ott a sztráda, a HÉV-megálló, sehonnán sehová sem induló járatok, mit kezd az ember azzal, hogy jön ez a nő, akit ez a másik Marlának hív, és valóban annyi neve van, ahány arca, és sok férfi hitte róla, hogy mindet ismeri, birtokolhatja, és Marla, nevezzük most így, szintén azt hitte, ismerik és birtokolhatják. Nincs férfi befogni ezt a ködöt, én legalábbis képtelen voltam, Muterkám, az álom végén nekem Marla megjelent, Marla kézen fogott, és azt mondta, Menjünk, ennyi volt, azóta Marlát már másként nevezik, és Marla minden éjjel azt álmodja, mennek, nincs konkrét cél, csak egyre biztosabb lépések, és tudom, Muterka, néha arra gondolok, isten hatalmas, hogy jött ez a fiú, és azt álmodta, Marla kézen fogja, és azt mondja, Menjünk. Hogy isten tudja, mocskos vagyok, és csak hazugságra tökéletes teremtmény, tehát van megváltás és megbocsátás, mert hagyta, hogy hagyjam, észrevegye őt.

Szofka átkai persze megfogantak. Büntetlenül nem lehet félrekúrni, még ha van olyan, hogy az élet rendje ez, a fájdalom fájdalmat szül, a kín kínokat, Martin csak a fókuszról és a szikárságról beszélt, Hát tudd, Szofka, én fókuszáltam és szikár is voltam. Amikor a legboldogabb leszel, Szofka ezt írta, legyek akkor a legboldogtalnabb, és így lett, talán van megváltás, és mégsem roppan ketté az ember, mert a nők olyanok, hogy megbocsátanak, jó lenne tudni, mettől meddig gyávaság a szeretet, jó lenne bízni, hogy minden döntés valamire elég kell legyen, majd az évek visszaigazolják. Vagy nem, de akkor megtart, hogy mégis van olyan, hogy szeretet, hogy annyi kimondott benukt szó mögött van érzés és van élet, hogy amikor a vége van, és az a vézna öreg test bejön a szobába, óvatosan betakar, mellém ül, és csak néz, órákig csak néz, hogy úgy engedjen el, hiszen kimondott már mindent, ami kimondható ezen a szinten, és ott nem lesznek bűnök, mert feloldozták őket az együtt töltött évek, nem lesznek hazugságok, mert minden hazugság igaz lesz, valaki felé tolmácsolt igen, amit egy másik nemnek értett, torz mosollyal az arcán. De az nem érdekli az istent.

A hazug férfiak szívtelenek, nő tőlük tanul a legtöbbet. Van valami kegyetlen a szemében, de ne félj, mint én, anno, majd te is kipörögsz belőle, nyugtattak a barátnők, én meg tiltakoztam, hogy ilyen ügysem lesz, hogy a szeretet bennem mindenáron fájni akar, mert mást nem engedek meg magamnak. Rilke tizenegy évig volt Rodinnél, az még kiutazásokkal is sok. Egy kerthelységet képzelek, ahol összekacsintanak, ha nyári ruhás nőket sodor feléjük a körút, ha szépek is és mosolyognak azok a nők. Utána könnyű zakót terítenek a vállaikra, könnyű zakóban könnyű séta, minék beszélni közben. Mióta tudok rólad, szeretem, hogy hosszú az élet, írta Marla, Azért ütlek, hogy ne félj, válaszolta Martin, Közben rettegek, hogy megszeretlek majd, de ezek női sorok, férfiember olyat ír, hogy Kevés a gondolat bennem, a mozgásról tudok a legtöbbet, mert mozogni szeretek, te figyelni, azt tudsz, mit láttál?

Muterkám, bár sosem mondtad, szerintem tudtál róla. Apja vére és a tiéd, és az apja hazug volt, hát hazug lesz akkor az egy szem fia is, a lányok széttartók és bizalmatlanok, pedig csak annyi kellett volna, hogy Karint rendesen megbasszák. Gyanús vagy, fiam, menj el inkább a gyerekekért, Gyanús vagy, Muterkám, hogy most kéred számon rajtam, aki vagyok. Marla és Szofka segít majd, úgyis az a lényeg, hogy a végén megváltanak, Krisztus kutyafasza a keresztben, az én két asszonyom okos és érzékeny is. Az egyik faja közt a legokosabb, a másik a legérzékenyebb. Beteg a vérük, fiam, ezt így nem lehet, de most már mindegy, Muterkám, Marla boldog, Szofka pedig szeret, tehát megbocsát, még ha időbe is telik. A végén én leszek a győztes úgyis, alig negyvenéves.

Egy óriási varjú szállt a kinti telefonzsinórra, alkarnyi izmos testtel csimpaszkodik, a feje és a szárnyai feketék, a teste szürke. Úgy látom, tanakodik, már ha tudnak ilyet, a macskáimból a párkányon csak az izmaik látszanak. Most megbillent, csak nem zuhan le, talán varjú, már ha vannak ilyen arányban fekete- és szürke testű állatok. Ha kitárnám az ablakot, az ösztön győzne, és halottak lennének mindketten. A macska ugrana, és miközben roppan a madár, az ő nyakát a beton szegi. Nemrég szitált, a hidegfront maradt, legalább tíz fokkal hidegebb van kint, nem szellőztetek, megmenekülnek az állatok is. Ki fog nevetni. Megkívántam. Ha nem tartanék attól, hogy képtelen lennék a megfelelő pillanatban magára vágni az ajtót, vagy be sem engedni, hogy most már menjen, én szabad vagyok, azt mondanám, jöjjön, legyen a szeretőm. Mit kezdjek azzal, hogy tudom, maga olyan ember, akire rá lehet vágni, akit lehet nem beengedni. Meg előbb szedelődzködik. Mert ez fogott meg hallomásból is, és mert én sem az a nő vagyok, aki dühöng, ha retteg. Szeretőnek is túl sok leszek elég hamar. Megkívántam. Úgy, ahogy nem is lehet embert, valótlán és hazug tehát minden sorom, sziesztajáték, amíg a varjú eldönti, merre tovább. Tényleg csak betűk ezek. Hideg, ha a betű hideg lehet, és forró, ahogy, ha van, tolul a farkába a vér, mint nekem percek óta a keresztbe vetett lábaim közé. Kimegyek a folyosóra elszívni egy cigit. A madár messze, a macskák is összekuporodtak. Hány nő, hány férfi szükséges és elégséges feltétel az élethez? Mindig viszolyogtam attól, ha a férfiak lejancsikázzák a farkukat. De a magáét leszopnám, hogy megtérbolyuljon belé.

Látod, Muterkám, ennyi kellett. Megszólítás és önkény, Gyengém a nyelvi erotika, írta Martin, és olvasta Marla, Muterkám, csak hallgass tovább, A kifogástalan és termékeny trágárság, melynek hatására már-már irányítható bábbá válok, és élvezem, És fiam, báb lettél, farkad által irányítható, Mert megszűnt benne minden önreflexió, egészítette ki Marla, És egy pillanatra elfelejtette, hogy mennyire retteg mindentől és mindenkitől, aki körülveszi.

Magát láttam akkor egész este, ahogy mellém ült, éreztem hajammal a csuklóját. Vajon teremthetnek-e receptorok a szálakban, hogy felfogjanak, érzékeljenek, vagy csak a hőt vették át, én mindenesetre kéjjel dőltem hátra többször is. Közben a kezét figyeltem, a másikat, meg az orrát, hogy milyen szép az íve, mint a férfiaknak, akiket az életemben majd mind szeretek, látja ez is rólam szól, azok a férfiorok, amik mellett egyszerű képlet leszek, nőként ülök, hallgatók.

Ott kellett volna elnémulni, hogy ne kelljen semmit megbocsátani, kiszállni az autóból, a kulcsot zárba tenni, nem gondolni vissza, nem találni ki újabb neveket magamra, mennyi arcot visel el egy ember, mennyi mosoly rejt el a kínokat, és ki az, aki előtt nem lehet titkolózni, hazudni, mert ismeri a tekintetem, és ismer engem is. És akkor nem kellett volna a kertbe kirohanni, onnan tárcsázni, aztán sírni, mert úgy emlékeztem, azt kell, aztán meglepődni, mert úgy emlékszem, ez régen ment, régen görnyedtem, ha fájt, most viszont kérdeztem, hallgattam, aztán elindultam a piac felé, vettem szilvát, őszibarackot és tojást, a dinnyét jobb kézben tartottam magasan, szelet volt, a lé csurogni kezdett, Rakd szatyorba, mondta a húgom, én meg arra gondoltam, Minek, hadd csurogjon végig a karomon az édes, cukros lé, utána úgyis lezuhanyozom, lemosom ezt a mocskot, amit magamba szívtam, átszappanozom a hónaljamat és a könyökig édes részt. Talán az fájt a legjobban, hogy valaki újnak meg kell bocsátanom magamban megint, és nincs neve, hogy a szeretet gyávaság is, és a nők olyanok, hogy megbocsátanak, mert meg akarnak bocsátani, és hiába üvöltöttem, hogy legutóbb megfogadtam, csak még egy ilyen, és nem lát engem többet, Szofka, te tudtad, hogy ez nem ilyen egyszerű, sőt, semmi köze ehhez, köze nincs a dühhöz, a fájdalom valami másfajú állat, amiben életöszton diktál, hogy menj, vegyél gyümölcsöt és tojást, menj, aztán szappanozd át a testedet. Menj, a test nem féltis, csak szaru és bőr, ráadásul amit kitapintasz, fogdosol, simítasz, hét év múlva elfelejted mind. Mert mégis van olyan, hogy szeretet, hogy annyi kimondott benuult szó mögött van érzés és van élet, hogy amikor a vége van, és az a vézna öreg test bejön a szobába, óvatosan betakar, mellém ül, és csak néz, órákig csak néz, hogy úgy engedjen el, hiszen kimondott már mindent, ami kimondható ezen a szinten, és ott nem lesznek bűnök, mert feloldozták őket az együtt töltött évek, nem lesznek hazugságok, mert minden hazugság igaz lesz, én leszek és ő lesz, az öreg test felé tolmácsolt igen, hogy óvja, védje, istennek tetsző.

Zeitgesist

Betakar, és így leszek a legmagányosabb. Kint szél zúg, a fák susognak, kibeszélnék minket is, Nézd, ők a boldogok, nagy hibájuk, hogy embernek születtek, mondják. Betakarja, és így lesz a legmagányosabb, elfelejti az emberi beszédet, ráharap a nyelvére, először csak nedvesség, aztán egyre erősebb íz kering, ahogy eloszlik a szájában a vér. Nézd, milyen magányosak, a fák susognak, a szél a barátunk, ne félj, valaki ezt dobolja oldalról. Hazudik. A test kimerült, messziről hordja a lelket, idegenséget hord felém, most megint valamire emlékezniem kell, test a testre, az összes kikapart névre, fiúk és lányok, de talán még mind nemtelenek, kiforratlan, kapkodó testek, ne félj, aludj, kialudhatók ők is, mondom magamnak, hisz ő nem beszél.

Megyünk a sötétbe. A lépések biztosak, pedig elől semmit sem látni, távoli lámpatestek a Keszeg utca végén, valamire jók lesznek még. Nem érek hozzá, csak lépek, hideg van, én kardigánba burkolózom, jobbal a bal karom dörzsölöm hiába. Látom az arcát, szűkek a szemei, alig tíz perce ébredtünk fel a parton, most az üres lakásban, naponta váltott terekben érzem otthon magam. Vele, mellette, aztán a hiányában, a belakott panziószobában, a gyerekkori ágyában, ahol nem gondolok arra, én hanyadik vagyok, inkább az jut eszembe, ilyenek az utolsók álmai, akik egyben a győztesek is. Mert nem lesz ebben az ágyban több női test, csak az én csípőm horpasztja majd a huzatot. Nézem a félig kipakolt könyvespolcot, a bal sarkában videokazetták hevernek egymáson, az ágyneműt már én húztam, és másnap majd én varrom fel a leszakadt gombokat is.

Alszik, ahogy aludt a test a vendégágyon, belakott terek, a feleslegesen elcipelte hálózásból kiszól valaki újra, Már megint hiába, mert az otthon nem itt terem, nem a betakart testek árasztják a meleget, hanem a csöndek. Az úton egyre melegbb van, ahogy gyalogolunk, tisztul az égbolt, vagy csak a szemem veri vissza a fényt. A parton nincs se pléd, se paplan, nem fázom, majd persze arra ébredünk. Fekszem, és fekszik, felettünk a lámpatestek körül cikáznak a szentjánosbogarak, de mire belátom, ezek azok, már elhittem, ilyen, ha rászakad az emberre az ég. És megindulnak az égitegek, felborulnak a tanult egyensúlyok, megszűnik a tömeg, az idő és a tér, a test csak egy emlék, az lesz, mikor a vendégágyban a kezem a farkára teszi, azok lesznek az ütemek. Kitakart testek, egyik a másikon mozog, a szemem lehunyva, koncentrálok a szív, a többi, fogalmam sincs, merre van, látom a vízparton a szentjánosbogarakat, látom magunkat, ahogy leszakadt az ég, nincs semmi, ami ne lenne kívül, és nincs semmi, ami nem belülről jönne, Látod, megint badarságokat beszélek, a kitakart testem és az ég egyre súlyosabb, a jobb kezem létezik, azzal nyúlok magam alá, rásegít, mutatja, merre rejtsem a karom, a középső ujj nedveset tapint, a víz, a víz lehet ilyen, talán mégis úsztunk az éjjeli Balatonban, talán mégsem szakadt le az ég, csak álmodtam. Lassú, mintha a partnak ütközne a víz, lassú, pedig bennem ring, a fülemben suttog, hallom, hogy beszél, a csillagok szentjánosbogarak voltak, és van sötét, amiben biztosan járok, erre gondolok, el kellene mondani neki is, hiába tudom az eszemmel, hogy ez is megoszthatatlan, utána úgyis elmondom, amikor a ház csendes, a szomszéd szobákban régi kávé illata terjeng, nézem a régi könyveket, szakadt gerincüket valami lélek tartja csak.

Kiszólnak a lelkek, a gerincről ne szólj többet, figyeld a saját hátadat. A mozdulatai ismerősek, lassan eltanulja tőled, és eltanulod te is a hanglejtését, aludni kellene, kint már motoznak a tücskök, összedörzsölik apró lábaikat. A lakás mögöttem tiszta, portalan és rendezett, újrarendeztem a ruhákat is, lesúroltam a csempét, ki a kádat, a porcelán hűvös fehérre, gondoltam, megnyugtat majd, ha te nem vagy itt. Aztán másképp lett sok minden, a hajam továbbra is hullik, a DVD-t még nem vettem ki, tiszta szoba, akár én is lehetnék, amibe hazaérsz. Várni mozgás, a víz és a mosószer feloldja a köröm lakkjait, várni nem beszéd és kitakart combok, mintha reggel lenne, és egyszerre mozdulna a térben kettő, hogy egy legyen, egymás felé, mert akkor mégis van gravitáció és súlyok is, amik könnyebbek lesznek, az ember végül megbocsáthatja magának, és mindezt újra elfelejtheti, hogy ott újra csend legyen és sötét, zuhanjon le az összes égbolt valamennyi csillaggal, amikről kiderül, nem bogarak, nem motoznak, a hasa a hátamon, csak én láttam rovarnak, a rándulások van, hogy összeérnek, kimotozza belőlem valami magát, hogy most elcsendesedhessen megint.